

HỒI THỨ MƯỜI BẢY

TRAO CHIÊU HỦY KIẾM

Tử Kiếm Thường Nhẫn giao thanh huyết kiếm cho gã đại lực đột quyết, ngược lại gã giao lại cho Thường Nhẫn một thanh kiếm gỗ.

Gã đại lực đột quyết nhìn Thường Nhẫn, nói:

- Tỷ kiếm bất dung tình.
- Thường mỡ biết.

Nhận thanh mộc kiếm của gã đại lực đột quyết, Thường Nhẫn thở ra, nghiêm giọng nói:

- Sống vì kiếm, chết vì kiếm và tàn phế cũng vì kiếm. Các hạ chú tâm xem Thường mỡ phân giải độc kiếm sát chiêu.

Thường Nhẫn cầm kiếm quyết, mặt ngưng thần, cứ như gã đang xuất hồn đi vào một cõi hư vô huyền ảo nào đó không có trong cõi đời này.

Thường Nhẫn lạnh lùng nói:

- Một kiếm, một thân, một tâm. Dụng ý định hình. Hình ý diễn nhanh, lực phát sinh tích tụ ở đan điền, chuyển hóa tâm định vào lực hợp bát pháp, khiến cho thân hợp tâm, tâm hợp ý, ý hợp với khí, khí hợp với thần, thần hợp với động tác, động tác hợp với càn khôn. Sau khi nguyên ngưng hoàn nguyên lực hợp trước khi chuyển khí thành độc kiếm sát chiêu phải có tám tầng hội chuẩn là Khí, Cốt, Hình, Tỳ, Đề, Hoàn, Lạc và Phục. Chú ý tầng thứ tám là tầng Phục kiếm chế không để lộ sớm ý định.

Thường Nhẫn nói xong kiếm quyết, từ từ nâng thanh mộc kiếm ngang ngực.

Y trầm giọng nói:

- Độc kiếm sát chiêu chỉ có một chiêu mà thôi.

Thường Nhẫn dứt lời, hét lên một tiếng thật lớn:

- A...

Thanh mộc kiếm trong tay Thường Nhẫn cắt một đường vòng cung trông thật là giản đơn, chỉ có điều duy nhất là thân pháp của Thường Nhẫn đã nhập vào đường chiêu tối độc đó. Mặc dù sử dụng mộc kiếm nhưng sát khí cũng tỏa ra chung quanh năm trượng vuông. Những tàn cây bất giác cụp lá hẳn lại như sợ hãi bởi những sát kiếm vô hình, ngay cả những cây non trong phạm vi năm trượng cũng đổ gục xuống.

Khi Tử Kiếm Thường Nhẫn trụ bộ, chung quanh y ngỡ là bãi hoang tàn sau một trận hỗn chiến kịch liệt. Nếu Tiểu Quân chứng kiến cảnh này, ắt cũng phải rùng mình sợ hãi, tại sao khi giao thủ với mình, Thường Nhẫn không thi triển độc kiếm sát chiêu mà lại dụng đến "Lạc an kiếm phổ".

Biểu diễn xong kiếm chiêu sát tử vô địch, Thường Nhẫn chống mộc kiếm nhìn gã đại lực đột quyết:

- Các hạ đã thẩm lĩnh kiếm phổ của Thường mỡ rồi chứ ?

Gã đại lực đột quyết gạt đầu:

- Ngại Tử đã luyện qua Tử kiếm pháp, nhưng so với Tử Kiếm các hạ có lẽ không bằng.

Tử Kiếm chớp mắt:

- Tử Kiếm pháp Thường mô đã luyện qua mười năm.

- Ngại Tử muốn thử với Tử Kiếm các hạ.

- Điều đó không đến không được. Mời các hạ ! Ngại Tử tiến lên hai bộ đứng đối mặt với Tử Kiếm Thường Nhân.

Hai đối thủ đối nhãn với nhau, trong tay Ngại Tử người bộ tộc Đột quyết là thanh huyết kiếm của Tử Kiếm Thường Nhân đã từng vấy máu giang hồ, ngược lại trong tay Thường Nhân là thanh mộc kiếm có lẽ chỉ dùng để đuổi ruồi thì được.

Mặc dù trong tay hai người một là huyết kiếm, một là mộc kiếm nhưng Ngại Tử Đột Quyết vẫn thâm trầm ngưng trọng vô cùng. Y thừa biết mặc dù trong tay Tử Kiếm Thường Nhân là mộc kiếm nhưng vẫn lợi hại vô song, không thể xem thường được, và sứ mạng của y khởi đầu từ trận tỷ đấu này. Thánh Cô một khi đã giao sứ mạng cho ai thì tuyệt nhiên không muốn kẻ đó thất bại.

Ngại Tử Đột Quyết rít một hơi thật sâu căng phồng lồng ngực, ánh mắt của gã như hai hòn than đỏ rực chiếu vào Thường Nhân.

Ngược lại Thường Nhân vận dụng ánh mắt lạnh lẽo, vô hồn chẳng biểu lộ một ý niệm gì đối với gã.

Thanh huyết kiếm từ từ tuột ra khỏi vỏ. Huyết kiếm vừa được rút ra hết, Ngại Tử Đột Quyết quát lớn một tiếng:

- A.. A.. A.. A Tiếng thét của gã nghe như rống ngân giữa lưng trời, cùng với tiếng thét đó, một đạo kiếm đỏ ối xuất hiện. Cả trời đất như nhuộm một màu đỏ, thiên nhân, địa quỷ cũng phải giật mình bởi kiếm khí quỷ dị vô lượng.

Âm thanh do khí kiếm tụ thành như muốn xé nát càn khôn vũ trụ.

Rét...

Thường Nhân cũng động thủ nhưng sát khí của mộc kiếm như không để lại dấu ấn gì. Cùng một chiêu tử kiếm, nhưng kiếm pháp của Thường Nhân như một dùm muối trong vầng huyết quang tử kiếm của Ngại Tử Đột Quyết.

Cuộc đấu chỉ diễn ra có một chiêu, và cũng kết thúc trong một chiêu, có thể nói hai kiếm thủ vừa phát tác kiếm chiêu thì đã kết thúc. Có lẽ trận tỷ đấu chỉ diễn ra trong một khoảng khắc ngắn ngủi của một tia chớp đỏ ối rồi vụt tắt.

Ngại Tử Đột Quyết chống Huyết kiếm quay lưng về phía Tử Kiếm Thường Nhân.

Bên đây Tử Kiếm Thường Nhân đứng như pho tượng bất động vô tri vô giác, hữu thủ cầm mộc kiếm của gã đã biến mất cùng với ánh chớp đỏ. Y mặc nhiên cho vòi máu xối xả từ bả vai cụt phun ra tưới xuống thảm cỏ.

Vẻ mặt của Thường Nhân vẫn lạnh như tiền, không hề có sự biến đổi nào tỏ ra đau đớn, hoặc bậm môi rên khế.

Y buông một lời lạnh nhạt:

- Một cánh tay luyện kiếm, một cánh tay vì tình, và mất một cánh tay để trọn tình.

Nói xong câu nói đó, Thường Nhẫn dùng tả thủ tự điểm vào ba đại huyệt trên bả vai đang xối máu, rồi thả bước bỏ đi.

Ngại Tử Đột Quyết quay lại nhìn sau lưng gã, nghiêm giọng nói:

- Ý của Thánh cô, người vĩnh viễn không được cầm kiếm, nếu người còn luyện tả thủ sẽ không còn.

Y nói xong khoác vào vai thanh huyết kiếm, lạng người trở khinh công bỏ đi luôn.

Thân ảnh của Ngại Tử Đột Quyết vừa khuất thì Tử Kiếm Thường Nhẫn té quy xuống đất bất tỉnh.

Kể từ hôm nay võ lâm Trung Nguyên mất một kiếm khách sát nhân nhưng lại xuất hiện một sát kiếm vô địch. Chắc chắn Ngại Tử Đột Quyết không phải như Thường Nhẫn, một kiếm thủ biết kẻ đáng giết và người đáng sống, mà y chỉ là thanh kiếm thanh trừng trong thiên hạ bằng chính thanh kiếm máu do Thường Nhẫn tự thành.

Thường Nhẫn bừng tỉnh, cảm nhận đầu tiên là những giọt sương đọng trên mặt, trên miệng, và có lẽ khí lạnh khiến y sớm có nhận thức mình đang nằm giữa trời.

Đúng như vậy, Thường Nhẫn đang nằm trên một phiến đá, cách gian nhà tranh khoảng năm trượng. Y sực nhớ đến cuộc tử đấu vô tiền khoáng hậu với Ngại Tử Đột Quyết, nên nhìn lại bả vai phải của mình.

Thường Nhẫn cau mày vì nhận ra vết thương đã được ai băng bó cẩn thận bằng thân dược, nên không còn rỉ máu, có lẽ da thịt đã kéo da non lành hẳn rồi. Thường Nhẫn nhìn lên bầu trời xanh cao thăm thẳm, bây giờ y đã trở thành phế nhân, đâu còn giữ sứ mạng trọng trách lấy mạng Xảo quỷ Tiểu Quân. Y thở dài một tiếng nào nùng như muốn khóa lấp tâm trạng chán chường nào nề.

Tiếng đàn từ trong gian nhà tranh cất lên thánh thót, bắt Thường Nhẫn phải lắng tai nghe. Y tự hỏi "Ai ở trong gian nhà tranh này đàn, chính người đã cứu mạng mình chăng?" Nghĩ như vậy, Tử Kiếm Thường Nhẫn chống cánh tay còn lại gượng ngồi lên. Y lần bước về phía gian nhà tranh, rồi dừng bước trước cửa, lắng nghe tiếng đàn réo rất trong gian nhà thoát ra ngoài.

Tiếng đàn như làn suối vô hình khoa lấp sự muộn phiền trong tâm tưởng Thường Nhẫn. Y cảm nhận một điều kỳ lạ qua tiếng đàn nọ như những giai âm cung bậc đang ve vuốt vết thương bên ngoài lẫn bên trong của gã.

Tiếng đàn bất ngờ ngưng bật, cùng với sự ngỡ ngàng của Thường Nhẫn.

Y toan cất tiếng nói thì giọng nữ nhân thánh thót như ngọc va vào nhau cất lên vọng ra ngoài:

- Các hạ đã tỉnh rồi hả ?

- Tại hạ đã bình phục rồi.

Thường Nhẫn toan đẩy cửa thì nữ nhân trong gian nhà nghiêm giọng can lại:

- Các hạ không được vào trong gian nhà này.

Thường Nhẫn thả tay xuống:

- Tại hạ không biết, chỉ muốn vào diện kiến ân nhân tạ ơn một lay.

- Tử Kiếm Thường Nhẫn lại khách sáo như vậy sao ?

- Không có ân nhân, Thường mỗ đã mất mạng.

- Cứu các hạ đối với ta chỉ là việc nhỏ mà thôi, không đáng để cho Thường các hạ phải tế lạy tạ ơn. Nếu như các hạ đã bình phục rồi thì hãy đi đi !

Thường Nhẫn thở dài một tiếng:

- Ân nhân không muốn nhận sự tạ lễ của tại hạ... Tại hạ không dám làm phiền ân nhân... Chỉ mong ân nhân cho biết ngoại danh, sau này có dịp tại hạ sẽ báo đáp.

- Không cần phải làm như vậy. Cứ coi như giữa đường ta thấy người bị nạn không thể không cứu.

Thường Nhẫn cảm thấy miệng mình đắng nghét, khó khăn lắm mới nuốt trôi một ngụm nước miếng.

Y gượng nói:

- Tại hạ xin kiếu từ ! Thường Nhẫn vừa quay lưng, người đó đã cản lại :

- Các hạ khoan đi ! Thường Nhẫn đứng sững sờ ngay ngưỡng cửa. Y chẳng biết phải làm gì bây giờ.

Cánh cửa gian nhà tranh từ từ hé mở.

Reť...

Thường Nhẫn nghe tiếng cửa mở sau lưng mình, toan quay đầu lại nhưng nữ nhân đã cản gĩa:

- Các hạ đừng quay đầu lại nhìn ta.

Thường Nhẫn nhìn lên bầu trời đầy sao:

- Tại hạ tuân lệnh ân nhân !

Tiếng thở dài sau lưng của nữ nhân lại cất lên. Người đó nói:

- Trong tình huống này, ta cảm thấy không yên tâm khi để người ra đi. Bản thân các hạ đã gieo thù chuốc oán với biết bao nhiêu người, chắc chắn kẻ thù của người sẽ nhân cơ hội này mà trả hận.

- Tại hạ chỉ có một cái mạng, giờ đã tàn phế rồi, có thể dùng cái mạng này trả lại cho người ta cũng không sao.

- Ta đã cứu người thì đâu muốn cho người chết chứ.

- Tại hạ cũng không muốn làm phiền thêm cho ân nhân. Thường Nhẫn tự lo cho bản thân mình được. Nếu có chết âu đó cũng là do tại hạ tạo ra oan nghiệt.

- Ta đã nói không muốn người chết kia mà. Một kiếm thủ đã mất đi cánh tay cầm kiếm thì đâu còn là kiếm thủ nữa. Hiện tại lúc này, một tên mãi võ sơn đông cũng có thể lấy mạng Tử Kiếm Thường Nhẫn một cách dễ dàng.

Thường Nhẫn lắc đầu:

- Đối với tại hạ, sống chết không còn là chuyện lớn nữa rồi.

Nữ nhân đội nón rộng vành, phủ lụa trắng thở dài một tiếng. Nếu Thường Nhẫn thấy cách vận phục trang của nàng cũng có thể đoán được nàng không muốn y nhìn ra

chân diện mục. Sau tiếng thở ra đó, nàng nói:

- Ta không muốn ai giết người, người được quyền giết người ngoài ta ra không một ai khác.

- Vậy ân nhân còn chân chờ gì nữa mà chưa ra tay. Tại hạ rất sẵn lòng được chết dưới tay cô nương.

- Bây giờ ta không có hứng giết người. Một kẻ tàn phế, vết thương còn chưa lành làm sao ta giết được chứ.

Nữ nhân tiến đến ngay sau lưng Thường Nhẫn:

- Ta chỉ cho người một chỗ, đến đó trị thương, không một ai dám làm phiền người.

- Giang hồ mệnh mông chẳng lẽ Thường Nhẫn không tìm được chỗ ẩn thân sao ?

- Giang hồ mệnh mông thật, nhưng chắc chắn không có chốn nương thân cho Tử Kiếm Thường Nhẫn. Người hãy tin vào lời của ta đi.

Thường Nhẫn thở dài. Y lắc đầu trầm giọng nói:

- Ý ân nhân muốn ám chỉ, một khi rồng đã mất cạn thì lũ tôm sẽ lòn mặt ?

- Đúng như vậy đó.

Nữ nhân vừa nói đến đây thì hai bóng đen bất thần xuất hiện. Kinh pháp của hai người này cũng khá cao thâm, chỉ loáng một cái họ đã đến trước mặt Tử Kiếm Thường Nhẫn. Hai người đó đều cầm binh khí hùm sẵn nơi tay. Một người cầm trường kiếm, một người cầm móc câu.

Thường Nhẫn chẳng một chút biểu lộ gì. Y chỉ hơi nhướng mày nhìn hai người vận sắc y võ phục mới đến.

Người đứng bên phải gần giọng nói:

- Tử Kiếm Thường Nhẫn ! Người nhận ra Song sát câu hồn sứ giả Hoàng Chi và Hoàng Đang chứ ?

Tử Kiếm Thường Nhẫn lắc đầu:

- Nhị vị là ai, Thường Nhẫn chưa từng biết qua.

Hoàng Chi chính là hắc y nhân đứng bên phải, hừ mạnh một tiếng, chỉ kiếm vào mặt Thường Nhẫn:

- Người không nhận ra Song sát câu hồn, nhưng chúng ta không thể không nhận ra người. Tử Kiếm Thường Nhẫn, Song sát câu hồn đến đây để lấy mạng người tế vong linh Tung Sơn sát kiếm Hoàng đại ca.

- Thì ra nhị vị đến gặp Thường mỗ để đòi nợ.

- Đúng như vậy... Chính người đã sát tử Hoàng đại ca của chúng ta, giờ phải đền tội.

- Tại hạ chẳng biết đã hạ thủ Hoàng đại ca của các vị lúc nào.

- Người định chối tội à ?

Thường Nhẫn lắc đầu:

- Thường mỗ đâu cần phải ngoa ngôn. Sống, chết là lẽ bình thường, Thường mỗ

trước đây đã hạ thủ quá nhiều kiếm thủ nên không nhớ đã sát tử Tung Sơn sát kiếm lúc nào thôi.

- Thế thì Hoàng Chỉ này nhắc cho người biết. Tử Kiếm Thường Nhãn, người không nhớ Hoàng mỗ sẽ nhắc cho người nhớ. Cách đây ba con trăng, chính người đã gởi thiệp tử đấu với Hoàng đại ca chúng ta ở Bình Thiên Nhai.

Tử Kiếm cau mày suy nghĩ:

- Thường mỗ nhớ ra rồi. Đúng như vậy, Hoàng đại ca của nhị vị do chính tay Thường mỗ sát tử.

Thường Nhãn lắc đầu:

- Kiếm thuật của y xoàng lắm, nhưng lại kiêu căng tự nhận là Tung Sơn sát kiếm vô địch, mỗi lần y sắp giết ai thì tuyệt nhiên tàn sát tất cả thân nhân của kẻ bị giết, con gà con chó cũng không tha. Hoàng đại ca của các vị đáng chết lắm. Kẻ thế cô thì bị y bức tử, nhưng với tại hạ y lại van xin, rất tiếc tại hạ không thể tha mạng cho y được, bởi trước khi vào trận tử đấu đó y đã phạm một trọng tội trời không dung, đất không tha là cưỡng bức ái nữ của Đoàn tiêu đầu, mà vị ái nữ đó chỉ đáng tuổi con gái của y.

Hoàng Đang nạt ngang:

- Người im cái miệng thối lại đi. Chết đến nơi rồi mà người vẫn giữ thái độ ngạo mạn

- Tại hạ đã nói, sống chết là lẽ thường, mời nhị vị cứ ra tay

- Kiêu ngạo... Lúc này Song sát câu hồn không giết người thế không thềm đứng trong thiên hạ nữa.

- Thường mỗ đang sẵn sàng đón nhận cái chết.

Song sát câu hồn quát lớn một tiếng:

- Đền mạng cho Hoàng đại ca ! Cùng với tiếng quát đó, cả hai đồng loạt ra tay phát sát chiêu. Kiếm quang nhoáng lên công trực diện vào chính tâm, móc câu thì chia làm hai tạo thành gọng kéo phạt lấy thủ cấp của Tử Kiếm Thường Nhãn.

Thế công của Song sát câu hồn rất đồng bộ, như một cặp tung hứng, nên chiêu sát tử của họ bức ép Thường Nhãn đứng ngay trong vòng lưới tử thần.

Mặc dù đối mặt với cái chết, nhưng Tử Kiếm Thường Nhãn chẳng một chút xao tâm hoảng hốt. Sinh mạng của y có thể nói đã nằm gọn trong tay thần chết do chiêu công sát tử của Song sát câu hồn dựng ra, bởi y không còn là Tử Kiếm Thường Nhãn nữa.

- Keng... keng...

Thanh trường kiếm của Hoàng Chỉ dội ngược trở lại cùng một lượt với đôi móc câu của Hoàng Đang. Người có thể cứu mạng Thường Nhãn chẳng ai khác chính là nữ nhân đội nón rộng vành che dung diện.

Nàng lắc mình thoát một cái đã đứng trước mặt Thường Nhãn, đối diện với Song sát câu hồn.

- Hai người muốn giết Tử Kiếm đã hỏi qua ý của ta chưa ?

- Ma nữ, người là ai mà dám cản trở Song sát câu hồn chứ ?

- Ta là ai cũng được, nhưng trước khi giết Tử Kiếm Thường Nhân, các người phải hỏi ý của ta, và tất nhiên ta sẽ không cho hai người đụng đến trang phục của gã.

Hoàng Chỉ quát mắt:

- Được... Thử coi bản lĩnh của ả tới đâu mà đòi giữ cái mạng cho Thường Nhân.

Trường Kiếm của Hoàng Chỉ lại nhoáng lên kẻ một đường vòng cung chém thẳng xuống đỉnh đầu nữ nhân thần bí. Chờ cho thanh kiếm của Hoàng Chỉ còn cách mình độ hai gang tay, nữ nhân thần bí nhanh hơn một cái chớp mắt chập đôi bản thủ chịt lấy ngọn kiếm sắc bén của Hoàng Chỉ.

Chát...

Hoàng Chỉ lỗ mắt nhìn, còn chưa hết ngạc nhiên thì âm thanh khô khốc vang lên.

Cách...

Thanh trường kiếm của y đã bị gãy ngang, nữ nhân thần bí phủi tay một cái, mũi kiếm gãy bắn ngược trở lại như một ngọn phi tiễn ghim luôn vào yết hầu Hoàng Chỉ.

Phụp... Hoàng Chỉ thối lui luôn ba bộ, hai tay buông đốc kiếm ôm yết hầu, mắt trợn ngược, miệng khọt khẹt, muốn nói nhưng chẳng thốt nên lời.

Hoàng Chỉ ngã vật ra sau, biến thành cái xác không hồn trong khi đó Hoàng Đang thất thần nhìn nữ nhân thần bí không chớp mắt. Đây là lần đầu tiên y thấy một ma nữ dám dụng một thế ngọc nữ bá quan âm giản đơn mà vẫn chặt kiếm của Hoàng Chỉ dễ dàng, thậm chí còn dụng khí công bẽ gãy kiếm đối phương, rồi công ngược trở lại một chiêu phi tiễn lấy mạng Hoàng Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi ngoài mọi dự đoán của Hoàng Đang.

Hoàng Chỉ, Hoàng Đang vốn là những sứ giả giết người danh xưng đã lấy lòng giang hồ thế mà bị sát thương dễ dàng như vậy thì nữ nhân thần bí chỉ có thể là...

Câu hồn sát nhân Hoàng Đang nhìn nữ nhân chằm chằm, lắp bắp nói:

- Người chính là... Băng Tâm Ngọc nữ Công Tôn Thất Thất. Công Tôn Thất Thất...

Lời của Hoàng Đang còn đọng trên hai cánh môi thì nữ nhân thần bí dựng song chưởng vỗ ra hai đạo kinh xoáy tít công thẳng vào vùng thượng đặng của họ Hoàng.

Bình...

Hoàng Đang đứng như pho tượng sau tiếng nổ kinh thiên động địa, cơ thể của gã nhanh chóng bị đóng băng, rồi từng bộ phận rớt xuống đất, trông tưởng chừng như pho tượng bằng hàn băng bị rạn nứt rồi vỡ ra thành từng mảnh.

Tử Kiếm Thường Nhân vẫn không thốt lời nào.

Công Tôn Thất Thất sau khi hạ thủ Song sát câu hồn, không hề quay mặt lại. Nàng lạnh lùng nói:

- Bỏ cô nương nghĩ Tử Kiếm khách nên tá túc trên Lâu thuyền "Nghê thường vũ y khúc" mới có thể tịnh an mà dưỡng thương.

- Công Tôn Thất Thất cô nương...

Thất Thất khoát tay:

- Khi nào Thường các hạ phục hồi kiếm thuật, ta sẽ tìm người. Tự bảo trọng, kiểu

từ.

Công Tôn Thất Thất nói xong, lắc vai, thân ảnh đã lướt đi mười dặm.

Nàng dừng bước quay lại, nghĩ sao lại lấy trong thất lưng ra một tín vật bằng lam ngọc hình bàn tay xinh xắn. Nàng nghiêm giọng nói:

- Thường các hạ giữ lấy vật này để phòng thân. Thấy vật như thấy người.

Nói xong Thất Thất thoát quay lưng, và trở khinh thuật tuyệt luân, chỉ trong chớp mắt đã mất dạng.

Thường Nhân thở dài một tiếng, nhặt tín vật của Thất Thất lên ngắm nhìn. Y lặn tín vật của Thất Thất vào trong ngực áo, ngược mặt nhìn về hướng nàng vừa thoát đi:

- Ngọc Nữ Băng Tâm....